

Slovenski čebelar in sadjerejec.

Glasilo čebelarskega in sadjerejskega društva
za Kranjsko.

—*—

Izhaja vsaki mesec enkrat in se pošilja udom brezplačno; neudom za 1 gld. 30 kr. na leto.

Inserati in priloge računijo se po najnižji ceni. — Letnina za ude znaša samo 1 gld.

Obseg: Občni zbor čebelarskega in sadjerejskega društva v Lescah 12. oktobra 1884. — Privzovanje dreves. — Dvoje redkih opazovanj iz skušnje. — O ne vtrujeni pridnosti bučel. — Mesec september za čebele in čebelarje. — Naši dopisi. — VIII. Imenik. — Popravek. — Inserati.

Občni zbor čebelarskega in sadjerejskega društva v Lescah 12. oktobra 1884.

V številki 9. „Slov. čebelarja in sadjerejca“ bil je napovedan občni zbor z dnevnim redom in vabilom k obilni vdeležitvi. Slabo vreme pa, kakoršno je 12. oktobra bilo, je prouzročilo, da je le 34 društvenikov k občenemu zboru prišlo.

Kmalo po določeni uri prične se zborovanje. Gospod predsednik pozdravi pričujoče s kratkim nagovorom, ter tako dovrši prvo točko dnevnega reda.

Druga točka: Predavanje o sadnih drevesnicah. To točko prevzel je prostovoljno gospod Pirc, tajnik kmetijske družbe. Iz nam še neznanega vzroka pa gospoda ni bilo k zboru, kar nam je bilo prav žal. Ta točka morala je tedaj izostati.

Zdaj sledi razprava (3. točka): Zakaj je letošnja jesen manj medú, kakor je bilo upati? govori gospod predsednik tako-le:

Slavni zbor!

„Vem, da je marsikateri čebelar letošnja jesen veliko upanje imel, da bodo čebele, kakor pravijo „dobre“, to se pravi, da bodo dosti medú imele, da bodo „težke“, ker so bili panji pred ajdovo pašo večjidel dobro čebelni.

Vreme je bilo letošnja jesen, saj prve dni ajdove paše prav ugodno. Vsakemu čebelarju je srce poskakovalo, kako dobro se bodo čebele obnesle; a majal je z glavo, ko je po paši čebele nazaj dobil, kajti niso imele take teže, kakor je bilo popred upati, dasiravno niso slabe, vendar bi bile lahko boljše.

Kaj je tedaj vzrok, da nismo toliko medú dobili, kolikor ga je bilo zaradi lepega vremena upati?

Včasih so panji premalo čebelni, preslabi roji itd., a letos, kolikor sem že omenil, so bili panji večjidel močni. Tukaj tedaj nij vzroka iskati. Vzrok je tale: Matice so večjidel dobre, mlade, in so tedaj dosti zalege nastavile. V celicah pa,

v katerih se zalega nahaja, seveda medu ne more biti. Jest sem koj po paši čebele na dom vzel. Pregledal sem panjove. Bili so še dosti težki, a ko sem jih bolj natanko opazoval, prepričal sem se, da je bilo pri kakem panju več kot tretjino zalege, med tem ko je bilo drugo satovje vse z medom zalito. Panj je bil sicer poln, a tretjina tega je bila zalega, koja je po paši malovredna.

Bolj izurjeni čebelarji v tujih deželah pripirajo pred veliko pašo matice ali bolje rečeno kraljice v škatljice, da ne morejo zalege staviti. Na tak način čebelam nij potreba mladičev pitati in zato delavke v večjem številu na delo hodijo med nanašajo.

Čebelarji, poskušajmo tedaj prihodnje leto o pravem času, to se pravi, o ajdovi paši kraljice pripirajmo, kar posebno pri panjih z okvirji ni težavno. Videli boste, da bo dosti več medu v panjih in več — denarja v mošnji!

Pripre naj se matica kakih 5 do 7 dni pred, ko se čebele na pašo odpeljejo. To pa zato, da se iz ostale zalege mlade čebelice v naj boljem času paše izvale in take panju v korist pridejo.

Škatljice za pripiranje kraljic naj bodo take-le, pokaže Hanemanovo škatljico za pripiranje matice. Skozi ta podolgovata okenca zamorejo čebele do matice, a ona sama zapora zapustiti ne more. Te škatljice naj se postavijo v sprednji konec panju, to je blizu izletnic; v zadnji konec jih postavljati ni dobro.

Še bolje, ko matice v take škatljice pripreti, je, če se matica na 2 do 3 okvirje blizu letavnika z ravno takim kositarjem kot je pri tej škatljici, pripre.

Zdaj govoril je g. J. Repe iz Jesenic v 4. točki: Kako bi se čebele lahko bolj drago na spomlad prodajale, kakor zdaj. Govori blizo tako-le:

Dragi mi čebelarji!

„Komaj je minulo leto dni, od kar se je ustanovilo čebelarsko in sadjerejsko društvo, pa more se že ponašati z dokaj lepimi vspehi, kajti društvo ima svoj lastni list, v katerega zamorejo udje (in tudi neudje) svoje misli, prošnje, iznajdbe in sploh vsako važno in koristno reč tikajoč se društva objaviti. Znan je pregovor, ki se glasi: Veliko ljudi tudi veliko vè, a posamezni človek medli, hira in gine.

Društvo napravilo je že razstavo. Ta se sicer ni tako ponesla, kot je bilo želeti in kakor bi lahko bila pri dobri volji in pri velikem številu čebelarjev. Vendar pa lahko izvira dokaj koristnega in zanimivega od razstave, ker videti je bilo dokaj lepega in koristnega. Videlo se je tukaj več izmetalnic (Schleidermaschine), ki so bile raznih vrst: videl si lahko umetno satovje, panjove narnovejše naprave itd.

Društvo ne koristi samo na ta način, temveč ono lahko pomaga in vpliva pri prodaji čebel. Moje mnenje je tako-le: Skličimo vsako leto meseca marca občni zbor in v občnem zboru določimo ceno čebel in se zavežemo na čast, ceno trdo držati, kajti velekupei in prokupei čebel nimajo toliko čebel, da bi zadostovale njihovi kupčiji v vnanje dežele. Le tedaj, ako smo edini, so primorani čebele tudi po visoki ceni kupovati. Kupcem in prokupcem je dana tudi prostost, da oni morejo tudi ceno, ako se jim prenizka zdi in ne zadostuje, vzdigniti. Iz zanesljivih virov sem zvedel, da ravno tisti čebelarji, kateri od društva nič ne vedo ali pa nočejo vedeti, so tekoče leto čebele po jako nizki ceni prodajali, a mi nasprotno, ki smo društveniki, dobili dokaj lepih novcev za čebele, ker prodajali smo jih dražje od unih.

Iz teh kratkih besed lahko spoznate, dragi mi čebelarji, korist društva. Vprašam Vas toraj: Ali je mogoče posameznemu človeku kaj enacega dognati, ali ne? Jest menim, da ne! Vas li morebiti boli donesek, katerega ste društvu vplačali, namreč jeden sam goldinarček na leto? Menim, da tudi ne! Zatorej naj Vam bode gorko priporočeno naše mlado društvo! Od vseh strani ga po svojej moči podpirajte, kajti društvo ima do sedaj komaj toliko dohodkov, da zamore svoje neobhodne stroške pokriti. Želeti bi bilo, da bi k društvu še toliko udov pristopilo, kolikor jih je sedaj. Pri tako velikem številu udov bi društvo veliko lažje in bolje delovalo, ter svoje koristi vsestransko razširjevalo. Na ta način bi se lahko dvignilo na noge in bi močno stalo. Le tako bi si to društvo kak krajecar za izvanredne stroške, kot postavim za umetni ulnjak, metalnice, panjove nove vrste, knjige itd. odmenilo, kar sedaj še ne more. Po tem potu bi nam društvo svoje koristi v veliko obilnejšoj meri dajalo, kot jih sedaj daje.

K sklepu mojega govora Vam prav toplo priporočam, da Vi udje zvesti ostanite društvu tudi v prihodnje in da vsak ud ob novem letu vsaj še enega novega pripelje!

Zdaj se je razpravljala 5. točka: Ali se napravi drugo leto razstava in kje? Občni zbor je sklenil to reč prepustiti odboru in ta naj pri prihodnjem občnem zboru, ki se ima sklicati okrog svečnice, o tej zadevi bolj natanko poroča.

Zdaj pride na vrsto: Priznanje častnih diplom gg. učiteljem, podpiralcem našega društva. Po predlogu gospoda predsednika se častne diplome priznajo gg. Lavoslavu Abram, nadučitelju v Kostanjevici; Franjetu Papler, nadučitelju v Borovnici; Antonu Maier, nadučitelju na Jesenicah; Matiju Rant, učitelju na Premu; Franjetu Jegliču, učitelju na Dovjem; za neutrujeno podpiranje našega društva z nabiranjem udov, z dopisi itd.

Zaradi malega števila zbranih ter navzočih udov je g. predsednik predlagal in nasvetoval, da zadnji dve točki dnevnega reda odpadeti in v prihodnjem občnem zboru na vrsto pridet, kar se je tudi določilo.

Tako je bil dnevni red dokončan.

Konečno se nasvetuje, da bi gospod Kramar v prihodnje ne vredoval društvenega lista, ker on rad nasprotno ravna kranjski kmetijski družbi, kar društvu nič ne koristi. Tako n. pr. je g. Kramar izpustil v popisu razstave v štev. 9. omeniti, da je bil g. Pirc, tajnik kmetijske družbe pri otvorjenji razstave kot družbeni zastopnik navzoč, itd.

Prosimo tedaj, naj častiti gospodje dopisatelji v prihodnje blagovolijo dopise pošiljati na Ekspedicijo „Slov. čebelarja in sadjerejca“ na Jesenicah, ali pa gosp. Franjo Jegliču, učitelju na Dovjem.

—x—

Privezovanje dreves.

Sedaj, ko se nam mrzla zima približuje in nam že skozi okna gleda, potreba bo vsakemu vrtnarju ozreti se po vrtu, je li vse v redu, ali ne. Mlada in slabotna drevesca je treba obvarovati, da jih sneg ne polomi in ne poškoduje. Privezati jih je treba k kolcem. Pri privezovanji je treba paziti, kako se drevesce priveže in s čim se priveže.

Večkrat se v ostrej in hudi zimi zgodi, da drevesce ravno ondi zmrzne, kjer je privezano, zgoraj in spodaj je pa še zdravo, a vendar se pomladi začne sušiti, vsaj zgornji del nikamor od tal ne more, ker je pot njegovej hrani zabranjena in zaprta.

Kje je pa iskati vzroka, da je privezano drevesce ravno tamkaj zmrznilo, kjer ga je vez k kolu držala? Večkrat se dobe ljudje, ki iz usmiljenja do drevesic, da bi se ob trdej privezi iz vrbove šibice ne obribala ali kako poškodovala, drevesca rajše z močnim usnjatim jermenom k količu pritrdijo. Ravno to pa je napačno. Usnje ima vedno kolikor toliko maščobe v sebi. Maščobe pa imajo lastnost, da veliko popred zmrznejo, ko druge tekočine t. j. da so veliko bolj občutljive proti mrazu, nego voda. Tako sedaj maščoba v jermenu zmrzne popred, nego se drevesce hudega zimskega mraza navadi in ono pod privezo po vednem sprejemanji mrzlobe od jermena na sè zmrzne.

Drugi zopet drevesca privezujejo sè suknenimi trakovi (krajevino). Tudi to ni posebno dobro, pa vendar boljše od usnja.

Da pa suknenih prevez ni nikomur svetovati, je pa sledeči vzrok. Suknena vez drevesce na dotičnem mestu mraza varuje in ga tako rekoč nježi. Po zimi pa pride hud vihar, drevesce dolgo časa vpogiba in priklanja. Pri takem počenjanji se večkrat vez pretrga in drevesce je dano na milost in nemilost hudemu mrazu. Drugi deli drevesca so sicer že mraza vajeni, kaj pa ta, ki se je sedaj pod suknom ostri burji skrival. Ves mehak in nenavajen se premrazi in zmrzne.

Razvidno je, da takih privez rabiti ni dobro in varno, vedno so še vrbove trte najboljše in najcenejše in tudi najtrdnjše. Razume se samo ob sebi, da se mora pri reditvi drevesca trta malo odjenjati, da se ne zajé v kožo.

F. Jeglič.

Dvoje redkih opazovanj iz skušnje.

(Od P. Simon-a posl. F. P. J.)

Večkratno matično vplemenjenje.

Konec meseca julija pretečenega leta, tako piše zgoraj imenovani pisatelj meseca decembra leta 1880. nastavl sem več izvalilnih shrambic z namenom, pridobiti si več mladih kraljic, katere bi mi pozneje na razpolaganje bile. Ker se je pa to zgodilo v času, ko drugih panjov ni bilo treba posebno opazovati, obrnil sem svoje oko posebno pazljivo na izlego mladih kraljic, na dogodbo, katero gotovo vsak čebelar vedno z zanimivostjo rad posluša.

Vse gre po mojej želji. Matične zalege so se nastavile, in vsaki mali ljud zvalil je matico. Sedaj opazoval sem pri žrelu.

Prva matica izvali se 12. avgusta; 15. avgusta začne pri lepem vremenu delati svoje svatovske izlete. Prihodnji dan, 16., bilo je zopet prav lepo vreme, ona začne zopet izletavati. Ta dan izleti 6krat. Šestič izostane 25 minut. Naposled se vrne domov in že pri prihodu pokaže mi znamenja vplemenjenja, kar sem pri njenem odhodu v panj pri žrelu natančno po jako zevajočej materični nožnici videl. Mislil sem si: dobro, jedno matico imam že na razpolaganje.

Ker je pa druga matica, ktere shrambica je nad prvo bila, že 16. avgusta svoje izlete pričela, opazoval sem nadalje. Kako se začudim, ko tudi ono matico, ktera se je prejšnji dan vplemenjena domov vrnila, pri žrelu opazim, kako je sem

in tja tekala in naposled odletela. Še le čez 33 minut se vrne, in zopet z različnim znamenjem vplemenjenja.

Ko prihodnji dan, 18. avgusta, svoja opazovanja nadaljujem, prikaže se zopet že dvakrat vplemenjena matica in odleti. Za 5 minut se zopet vrne.

Škoda, da sem moral svoja opazovanja zavoljo mojega bolnega otroka pretrgati. Ta novi izlet pripravil me je k misli, da je kraljica že popred 2krat vplemenjena tudi v tretjič se vplemenjena domov vrnila, in da je zaradi tega oddaljila se iz panja.

Kaj je bilo vzrok temu večkratnemu vplemenjenju? Je li bilo prvo ali drugo sparjenje nepovoljno in nepopolno? Ali pa njenemu spolnemu nagibu ni zadostovalo?

Prvo mnenje je gotovo le naključljivo in je „spoznanje njenega stanu“ v tem slučaju zelo občudovati. Vendar se mora to spoznanje za dobro sprejeti, kajti pravilne kraljice po enkratnem vplemenjenju ravno nasprotno svojo plodonosnost spoznajo in v kratkem času pričnejo jajčica nesti, brez da bi zopet izletavale se vplemeniti in urodoviti.

Ta zgoraj imenovana kraljica je pozneje tudi morala o svoji rodovitnosti spoznati, ker je po tretjem sparjenju (skoro gotovo) svoje izlete opustila in kmalo začela pravilno jajčica nesti in v celice nastavljati, tako da sem jo že 4. septembra brezmatičnem panju izročil.

O nevtrujeni pridnosti bučel.

Glej, lučela
Vedno dela!

Bučelice, marljive te nježne stvarice, vedno sem rad in nekako vesel opazoval. Še mali deček v očetovi hiši, najraje sedel sem pred domačim ulom ter v ajdovem cvetji razvedavo gledal, kako so pridne bučelice nekako vesele pri panjevem žrelu ven in noter hitro letele, da jih je bilo zares veselo videti.

Zahajal pa sem pogosto tudi k „Muhovim“ v vas, kajti stari oče „Muha“ slovel je ovi čas v mojej rojstni vasi na Homeu kot prvi in jako izvedeni čebelar. Pri njemu sem poizvedil, kar tukaj marljivim slovenskim čebelarjem v pouk in zabavo podam. Upam, da bo vsacega bralca „Slovenskega čebelarja“ zanimalo slišati nekoliko o nevtrujeni pridnosti bučel. Poglejmo torej, kaj in kako delajo bučele v svojem malim kraljestvu — v panju. Kajti brezdvomno je, bi rekel, ena prvih radost za čebelarja ta, ako mu je znano, kako marljive bučelice delajo noč in dan v panju. Zares, skoraj veličastno je opravilo bučel. Vsaj jaz se nikdar ne vtrudim gledati v delavnico, kjer nekoliko tisoč marljivih delavk opravlja različna svoja dela!

Začudenja vredna sta red in natančnost, s kojima bučele v panju delujejo. Še bolj pa se moramo čuditi veliki zalegi in vsem, kar nahajamo v panju, ki služi marljivim tem stvaricam za živež skozi dolgo zimo. Pred vsem pa nas gotovo zanimiva nevtrujena pridnost in različna opravila te male živalice. Bučela nam je vzgled marljivosti, da razun mravlje, ni jedna žival tako! Komaj da zima mine, uže prilezejo bučelice iz panja na dan, ne boječ se, da bi jim znala ostra pomladna sapica zavdati prezgodnjo smrt, ali če to ne, utegnil bi jim zgodnji mraz drugače kaj škodovati.

Nij še pregrelo pomladno solnce nježnih popkov prvih oznanovalek zaželjene vigradi, uže brenče bučelice po mladih cvetlicah, kakor da bi ne mogle pričakati, da razvijó te svoje popke.

Dasi-tudi pomladne evetke nimajo še razvitega cvetja, vsekako najdejo pridne bučelice na njih nekaj, kar jim služi za njihovo hrano. A čem bolj se razvija pomlad in potem poletje, tem bolj, bi rekel, raste tudi marljivost bučel do onega časa, ko imajo one „veliko delo“, do takrat namreč, ko je ajda v cvetji. Bučele tudi takrat ne praznujejo, kedar imamo ljudje dōbo „kislih kumar“. Store, kar morejo, dasi-tudi ne najdejo obilo, kar bi njih zalogo pomnožilo. Satovne piskrice napravljajo tako urno in spretno, da, kakor so zapazili, zamorejo narediti v enem samem dnevu tako velik sat, da lahko nad 3000 bučel v njem živi.

Svoja opravila pa si umeje ta mala republika kaj primerno mej seboj porazdeliti. Mej tem, ko ene snov za vosek nabirajo ter ga predeljujejo, da je pripraven za zalogo, opravljajo zopet druge razna druga opravila. N. pr.: Te nosijo množino ter napravljajo piskree iz nje; druge piskree snažijo ter jih dopolnujejo. Tretje strd nanašajo, ki jim služi v živež. Zopet druge zadeljujejo polne piskree medū, kojega upajo hraniti črez zimo. Une tam pa mlade bučelice pitajo. In druge pa zopet zalotujejo piskrice sē zalego, da so mladi črvički varni pred vsaktero nezgodo. In kaj one tam le v kotu delajo? One pa najmanjše razpoke zamašujejo, da ne more kaki nepovabljen gost (mrčes) ali zrak v panj.

Tamle so pa „Todtengräberji“. Ne vidiš li, kako vlačijo mrtve bučeli in črvičke iz panja, ki bi enače utegnili ukreniti, da pomrje celi roj, za kolero. I kaj pa storé, če niso dokaj močné, da bi zamogle to nesnago iz panja pometati? No, si uže znajo pomagati! Če ne gré drugače, pa prevlečejo mrtva trupla na debelo z voskom, ali pa nekakim limom, in potem taka „balzamirana“ trupla lahko brez škode v panju strohné.

Ker pa se marljive bučelice pri obilem svojem delu čestokrat užejajo, so zopet druge za to odbrane, da žejne napajajo. In da so vse skupaj pred neprijateljam varne, zopet so ene za to, da stoje pred panjem na straži.

Dragi slovenski čebelarji. Ali ni torej vse to zanimivo, kar sem vam danes o nevtrujeni pridnosti bučel povedal? Če mi bo mogoče, hočem vam drugi pot povedati ktero o življenji in opravih bučel. Za danes samo še to-le: Bučelice naj nam bodo izgled vstrajne marljivosti i varčnosti. Posnemajmo pri naših vsakdanjih opravih vsikdar pridne bučelice!

O človek, glej bučelico,
To nježno malo stvarico,
Ki vedno dela, dan na dan!
V svoj prid obračat ona zná
Vse, kar narava jej podá;
Si s tem pripravlja blagi stan.

In ti marljiv pa bi ne bil,
Le prazne muhe bi lovil,
Zapravljal čas bi dragi! —
Bučelico posnemaj rad,
Dokler še čvrst si, zdrav in mlad,
Pripravljaj stan si blagi!

Bučelica te naj učí,
Kakó za starost se skrbi,
Če srečno češ živéti!
Rad delaj, ko bučelica,
Pa hrani, ko ta stvarica,
Če hočeš kaj imeti.

Ivan Zarnik, učitelj.

Mesec september za čebele in čebelarje.

Lepi in topli dnevi meseca avgusta so minuli ter se saboj odnesli dobro ajdovo pašo in tako umaknili se hladnemu septembru. Naše ljubke živalice (bučele) sedaj nimajo skoro nič cvetja, kjer bi si nabirale sladkega medu. Ni ga več takega življenja pred čebelnjakom, kot popred.

Umni čebelar sedaj začne misliti na važno opravilo — na prezimovanje. Dobro in varno prezimovanje čebel se po vseh čebelarških spisih kot najvažnejše čebelarjevo opravilo priznava. Pa tudi res je; kajti kaj koristi ves trud in vsa skrb po letu, če pa uboga žival mora po zimi mrazu poginiti; ali če ravno ne pogine, pa tako oslabi, da pozneje polovica poletja in nar bolji čas paše preide, predno si zopet opomore, t. j. predno je ljudstvo takošno, da čebelarju koristiti more.

Treba je tedaj vse panjove dobro pregledati, in čebelar naj pri tem sparovanji pazi, če ima panj matico, koliko ima ljudstva in koliko ima teže.

Da bo pa vedel, ktere panjove ravno naj si čez zimo prihrani, naj pazi na sledeče:

1. Vsi osamljeni panjovi, (taki, ki nimajo matice) naj se ogledajo, če se jim z rodovitno matico more opomoči. Če se to ne more zgoditi, postavi naj se tak panj na stran. Ljudstvo naj se mu vzame in dene v drug panj z matico, pa ima malo čebel.

Brezmatični panjovi pa, ki imajo dobro in lepo delo, zraven še obilo ljudstva, naj se ohranijo, če so kake matice pri rokah, ktere se jim lahko dajo.

Pri tem je pa zopet paziti, da se matica ne sme precej med čebele spustiti, ker je v nevarnosti, da bi jo pokončale in umorile. Treba je matico nekaj dni imeti v matični škatljici zaprto, seveda v panju, da se onega duha navzame, ki ga imajo čebele v onem panju. Na to se sme med čebele spustiti.

2. Vsi slabi panjovi, bodi si v ljudstvu, kakor tudi v notranjem delu, niso dobri za prezimovanje. Odstranijo naj se. Vsak čebelar naj si zapomni pregovor: Slabih panjov ne imej v čebelnjaku! Taki se lahko z drugimi združijo; pa ne nabijejo, kakor pustote, temveč ljudstvo se jim vzame in dene v tak panj, ki ima dovolj dela, a malo ljudstva; matica pa naj se da brezmatičnim panjem.

3. Za prezimovanje naj se tedaj odberejo: a) panjovi sè 14 kg ali 25 funtov teže, b) panjovi, katerih ljudstvo je bilo po letu zelo delavno in vedno mnogoštevilno in c) panjovi, ki so rojili ali vsaj zalego naredili, ali ob kratkem rečeno panjovi s takim ljudstvom, ki ima letošnjo matico.

Panjovi, ki imajo malo medu, nasprotno pa mlado kraljico, ljudstva in dela pa veliko, naj se ohranijo čez zimo. Ostati pa ne smejo brez pomoči. Pokladati se jim mora, pa hitro, da popred vsaj v enem tednu, potrebni živež pridobe. Pokladanje naj se vedno zvečer zvršuje, kajti jutranje pokladanje privabi roparce, kar vtegne panju zelo škodljivo biti. Za pokladanje je prav pripravno satovje, ki se je pobralo iz panjev, iz katerih so se čebele odstranile; toda le taki sati, ki so deloma ali malo z medom napolnjeni in se ne splača, da bi se zaradi medu mečkali in stiskali, ker bi se pri tem delu več medu zgubilo po praznem satovji, kot pa pridobilo. Tako satovje naj se rajše postavi v take panjove, ki z medom niso še dosti založeni. Čebele bodo tisto mrvico medu hitro izsesale in pobrale, prazno satovje naj se pa potem odstrani.

Pri prezimovanji je treba paziti tudi na stanovanje, čebelnjake in panjove. Čebelnjak ni vsak dober v prezimovanje; treba je paziti, da je v zatišji, kamor veter

ne more priti, a solčni žarki morajo pa imeti prosti pristop. Panjovi naj bodo dobro narejeni. Vse spoke in luknjice naj se dobro zamašejo. Mazilo naj se naredi iz ilovice, pepela in ječmenovih rês. Ko se pa november in z njim pa mraz približa, naj se panjovi dobro ogrnejo ali pa z listjem in pezdirdjem zadelajo, da panjovi bolj na toplem ostanejo in tako čebele pred mrazom varujejo.

F. Jeglič.

—*—

Naši dopisi.

Z Breznice, 7. oktobra. Naši čebelarji pravijo, da so pri nas letos buče srednje dobre. Vspomladi so dokaj nabrale na resji in pa tudi na lepo cvetečim sadnem drevju, katerega imamo tukaj pri nas prav v obilici. Tudi v poletji so še buče zadosti po raznih cvetlicah dobile. Na ajdi pa baje niso preveč nabrale, dasi tudi ovi čas vreme ajdi in bučelam ni bilo neugodno. Okoli sv. Avgušтина ene dva dni smo imeli hudo sapo, ki nam je tudi prezgodaj precej sadja otresla, oni čas, morda je bučelam naj več škodoval. Vendar se ne pritožijo naši čebelarji odkaj čez slabe buče.

Sadja pa imamo, hvala Bogu, letos na Breznici, da ga uže davno ni bilo tolikanj! Vse je bogato obrodilo: Jabolka, hruške, češplje itd.

Ljudje delajo iz sadja mošt, da je kaj! No, toliko ga še niso kmalu naredili. Zato pa kupiš lahko prav dober mošt iz hrušk po 5 soldov liter.

To ga bomo lukali!

Brezničani morajo zares biti vedno hvaležni ranjcemu g. župniku Pintarju, ki jim je priredil tolikanj zlahtnega ovočja. Blag mu torej spomin! Gospod urednik! Ali bi ne bilo želeti, da se g. Pintar kot sadjar opiše v Vašem listu? *)

Janševa slavnost prav dobro upliva na tukajšne čebelarje. Vidši, kako vrlega in zaslužnega čebelarja vse slavi, poprijel se je marsikdo z podvojeno marljivostjo čebelarstva. Zatorej naj živi Janšev spomin mej nami!

Ivan Zarnik.

*) Prav gotovo, prosimo! Sploh nam se z dopisi prav vstreže, naj bi le več prijateljev še se potrudilo pero v roke vzeti, na korist čebelarstva in sadjarstva. Zdravi!

(Vred.)

—*—

VIII. Imenik

p. n. gg. udov društva, kateri so vplačali letnino za l. 1884.

Ivan Podlogar, posestn. v Veliki gobi; Ljudevit Vagaja, učitelj na Kopanji; Janez Murnik, ces. svet., dež. odbornik itd. v Ljubljani; Jože Hamerschmit v Ljubljani; Šimen Jan, župnik pri sv. Trojici.

Popravek.

V slovenskem „čebelarji in sadjereji“ štev. 9. v popisu razstavljavcev je gosp. A. Šraj kot razstavljavec „Albertijevega panju“ omenjen, pravi razstavljavec je bil le gosp. R. Šraj.

Dalje je gosp. J. Zavelcina, ključar na Savi, razstavil čebelarsko orodje, in sicer jedno kladivo, klešče in dleto vse v jednem kosu, kar je bilo v zadnjem listu po pomoti prezreto in izpuščeno. Gosp. Zavelcina dobil je, kakor drugi razstavljaveci, častno diplomo.

Odgovorni urednik Anton Klein. — Izdajatelj Janez Modic, društveni predsednik.

Lastnina „Čebelarskega in sadjerejskega društva za Kranjako“. — Natisnila Klein in Kovač v Ljubljani.